



# MONITORUL OFICIAL

## AL

### ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 627

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 25 iunie 2021

#### SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
<b>DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE</b>			
Decizia nr. 174 din 16 martie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală .....	2–5	1.019. — Ordin al ministrului economiei, antreprenoriatului și turismului privind modificarea Procedurii de implementare a schemei de ajutor de stat prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 224/2020 privind unele măsuri pentru acordarea de sprijin financiar pentru întreprinderile din domeniul turismului, alimentației publice și organizării de evenimente, a căror activitate a fost afectată în contextul pandemiei de COVID-19, aprobată prin Ordinul ministrului economiei, antreprenoriatului și turismului nr. 991/2021 .....	8–9
<b>ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI</b>			
54. — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea art. 230 și 349 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății .....	5–6	<b>ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE</b>	
675. — Hotărâre privind numirea domnului Stănculescu Victor-George în funcția de subprefect al județului Vâlcea .....	7	Decizia nr. 8 din 17 mai 2021 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii) .....	10–14
676. — Hotărâre privind aprobarea conversiei în acțiuni a obligațiilor bugetare principale ale Societății „Avioane Craiova” — S.A. ....	7	<b>REPUBLICĂRI</b>	
<b>ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE</b>			
119. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea unor licențe de concesiune pentru exploatare .....	8	Legea nr. 248/2015 privind stimularea participării în învățământul preșcolar a copiilor provenind din familii defavorizate.....	15–16

**DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE****CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 174**

din 16 martie 2021

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1)  
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Irina-Ioana Kuglay.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cătălin-Constantin Geană în Dosarul nr. 2.253/223/2017 al Judecătoriei Drăgășani, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 758D/2018.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă. Se arată că principalele motive pentru care autorul critică dispozițiile art. 340 din Codul de procedură penală sunt că textul criticat reglementează doar plângerea împotriva soluției de clasare, precum și că legiuitorul nu a reglementat o procedură conform căreia să fie controlate, încă din timpul urmăririi penale, și alte dispoziții ale procurorului. Se susține că aceste critici nu vizează constituționalitatea art. 340 din Codul de procedură penală, ci completarea dispozițiilor procesual penale analizate, prin instituirea unei proceduri pe care legiuitorul nu a prevăzut-o. Se arată că, în acest sens, s-a pronunțat Curtea Constituțională, sub regimul Codului de procedură penală din 1968, prin Decizia nr. 1.175 din 15 septembrie 2011, prin care o critică similară a fost respinsă ca inadmisibilă, dar și faptul că, într-o practică mai recentă, pentru motive similare, aplicabile *mutatis mutandis*, instanța de contencios constituțional a respins, tot ca inadmisibilă, o excepție de neconstituționalitate similară, prin Decizia nr. 29 din 19 ianuarie 2017 și Decizia nr. 610 din 28 septembrie 2017. Se arată că există însă și o practică în sens contrar a instanței de contencios constituțional care, în alte decizii, cum sunt Decizia nr. 434 din 4 iulie 2019 și Decizia nr. 63 din 28 ianuarie 2021, a respins, ca neîntemeiată, excepții de neconstituționalitate similare. Pentru acest motiv, se solicită, în subsidiar, respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, pentru considerentele reținute în jurisprudența anterior menționată.

**CURTEA,**

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 3 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.253/223/2017, **Judecătoria Drăgășani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cătălin-Constantin Geană într-o cauză**

având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate de autorul excepției împotriva unei ordonanțe a procurorului prin care a fost respinsă cererea acestuia de prelungire a dreptului de a conduce pentru o perioadă de 30 de zile.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că, în fapt, petentul este parte într-un dosar în care are calitatea de inculpat, fiind cercetat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 337 din Codul penal, respectiv refuzul de prelevare de mostre biologice, și că, în acest context, i-a fost reținut permisul de conducere, fiindu-i eliberată o dovadă înlocuitoare, fără drept de circulație. În temeiul art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, petentul a solicitat Parchetului de pe lângă Judecătoria Drăgășani să îi fie prelungit dreptul de circulație cu cel mult 30 de zile. Tot referitor la situația de fapt, se arată că, la data de 3 aprilie 2017, prin ordonanța contestată, a fost respinsă cererea anterior menționată, soluția de respingere fiind menținută prin respingerea plângerii formulate împotriva acestei ordonanțe de către prim-procuror, în temeiul art. 339 din Codul de procedură penală. În aceste condiții, este invocată jurisprudența Judecătoriei Drăgășani, conform căreia plângerile adresate instanței, prin care se solicită a fi desființate ordonanțele procurorului de respingere a cererilor de prelungire a dreptului de circulație, formulate în temeiul art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, sunt respinse ca inadmisibile, întrucât se apreciază că pot fi atacate în fața instanței de judecată exclusiv soluțiile de clasare date de procuror. Se arată că ordonanțele procurorului prin care sunt respinse cererile de prelungire a dreptului de circulație nu au o astfel de natură procesuală, fiind astfel excluse de la controlul judecătoresc, motiv pentru care textul criticat încalcă prevederile art. 21 din Constituție. Se susține că, în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, prin soluția contestată se ajunge practic la o interdicere a dreptului de a conduce pe o perioadă nedeterminată, care nu poate fi verificată de către o instanță de judecată, dat fiind faptul că nu se poate cunoaște cu exactitate care va fi durata procesului penal. Se arată că această perioadă nedeterminată începe la momentul reținerii permisului de conducere, care este o măsură tehnico-administrativă dispusă de către polițistul rutier și care nu trebuie confundată cu măsura procesual penală a prelungirii dreptului de circulație, care este de competența procurorului și care implică posibilitatea verificării legalității acesteia de către instanța de judecată. Se arată că, fiind vorba de acte și măsuri luate de procuror în cursul procesului penal, acestea trebuie să fie supuse nu numai controlului ierarhic, în cadrul Ministerului Public, dar și controlului instanțelor judecătorești, dată fiind prevederea constituțională expresă ce se referă la dreptul fiecărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. Pentru aceste motive, se susține că sintagma „împotriva soluției de clasare” din cuprinsul art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, care înlătură de la verificarea legalității de către instanța de judecată celelalte soluții adoptate de procuror, diferite de cea de clasare, încalcă prevederile art. 21 din Constituție.

6. **Judecătoria Drăgășani** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Este invocată jurisprudența Curții Constituționale, arătându-se că posibilitatea formulării plângerii împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date acestuia de procurorul ierarhic superior constituie o garanție procesuală, iar rămânerea definitivă a soluției dispuse de procurorul ierarhic superior are ca scop asigurarea celerității soluționării cauzelor penale, nereprezentând un impediment în calea accesului liber la justiție și a dreptului la un recurs efectiv. S-a arătat, de asemenea, că, în faza urmării penale, legiuitorul poate opta atât pentru instituirea, cât și pentru eliminarea unor garanții procesuale, precum cea invocată de autorul excepției, cu condiția ca actele organelor de urmărire penală să poată fi cenzurate de instanța de judecată. S-a susținut, totodată, că soluțiile procurorului (și ale procurorului ierarhic superior) vor fi cenzurate de instanța de judecată la finalizarea cercetărilor, aspect ce constituie o garanție a dreptului de acces liber la justiție.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și că își menține punctele de vedere transmise și reținute de Curtea Constituțională în deciziile nr. 55 din 2 februarie 2017 și nr. 603 din 28 septembrie 2017.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.*”

12. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, prin Decizia nr. 608 din 28 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 987 din 12 decembrie 2017, prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală și, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

14. Curtea reține că aceleași critici de neconstituționalitate au fost formulate și cu referire la prevederile art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, fiind soluționate prin Decizia nr. 235 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 415 din 9 iulie 2013,

prin care instanța de contencios constituțional a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate astfel invocată.

15. Prin Decizia nr. 608 din 28 septembrie 2017, mai sus menționată, paragrafele 24 și 25, Curtea a reținut că prevederile legale criticate vor fi interpretate în mod sistematic prin trimitere la alin. (1) lit. b) și alin. (3) ale aceluiași articol. Astfel, Curtea a constatat că art. 111 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 reglementează cu privire la obligativitatea reținerii permisului de conducere, iar alin. (3) enumeră cazurile în care dovada înlocuitoare a permisului de conducere se eliberează fără drept de circulație. Prin urmare, în aceste cazuri nu se poate dispune, în condițiile textului criticat, prelungirea dreptului de circulație. Curtea a reținut că o asemenea dispoziție este suficient de clară, nefiind susceptibilă de interpretări contradictorii, și că eficiența rolului legiuitorului de a reglementa cu privire la normele de circulație pe drumurile publice în considerarea asigurării desfășurării fluente și în siguranță a circulației, precum și pentru ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public. Practic, dovada înlocuitoare a permisului de conducere se eliberează fără drept de circulație în cazul în care a fost săvârșită vreuna dintre infracțiunile prevăzute de art. 334 alin. (2) și (4) din Codul penal referitor la punerea în circulație a unui autovehicul cu număr fals de înmatriculare sau cu număr retras sau a unui autovehicul înmatriculat în alt stat care nu are drept de circulație în România, de art. 335 alin. (2) din Codul penal referitor la conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană al cărei permis de conducere este necorespunzător categoriei ori al cărei permis i-a fost retras sau anulat ori căreia exercitarea dreptului de a conduce i-a fost suspendată, de art. 336 din Codul penal referitor la conducerea pe drumurile publice sub influența alcoolului sau a altor substanțe, de art. 337 din Codul penal referitor la refuzul sau sustragerea de la prelevarea de mostre biologice, de art. 338 alin. (1) din Codul penal referitor la părăsirea locului accidentului fără încuviințarea poliției sau a procurorului de către conducătorul vehiculului sau de către instructorul auto aflat în procesul de instruire ori de către examinatorul autorității competente aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, implicat într-un accident de circulație, și de art. 339 alin. (2)—(4) din Codul penal referitor la participarea la întreceri neautorizate pe drumurile publice, la așezarea de obstacole care împiedică sau îngreunează circulația, dacă se pune în pericol siguranța circulației ori se aduce atingere dreptului la liberă circulație a celorlalți participanți la trafic, și la lăsarea fără supraveghere pe partea carosabilă a unui vehicul care transportă produse sau substanțe periculoase sau în cazurile prevăzute de art. 111 alin. (1) lit. a) și d) referitor la cumularea a cel puțin 15 puncte de penalizare și la situația în care titularul permisului a fost declarat inapt pentru a conduce autovehicule, tractoare agricole sau forestiere ori tramvaie și art. 102 alin. (3) lit. a) și c) referitor la conducerea sub influența băuturilor alcoolice, dacă fapta nu constituie, potrivit legii, infracțiune, și la situația în care conducătorul auto nu a oprit la trecerea la nivel cu calea ferată când barierele sau semibarierile sunt coborâte ori în curs de coborâre sau când semnalele cu lumini roșii și/sau sonore sunt în funcțiune, toate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002. Prin urmare, Curtea a constatat că legiuitorul nu a făcut altceva decât să identifice din toată gama de încălcări ale normelor legale pe acelea care au o gravitate sporită și, ca o consecință directă a acestei rațiuni, a dispus cu privire la imposibilitatea eliberării vreunei dovezi cu drept de circulație. Aceasta nu are semnificația vreunei afectări a drepturilor și a libertăților fundamentale, întrucât ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, precum și a mediului reprezintă deziderate

unanim acceptate. De altfel, Curtea a reținut că dreptul de a conduce pe drumurile publice nu reprezintă un drept fundamental.

16. Distinct de cele reținute prin Decizia nr. 608 din 28 septembrie 2017, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu prevede un regim juridic special prin care poate fi atacată ordonanța procurorului referitoare la modul de soluționare a cererii de prelungire a dreptului de circulație, conform art. 111 alin. (6) din aceeași ordonanță de urgență, motiv pentru care în privința acesteia sunt aplicabile dispozițiile legii generale. Așadar, fiind acte emise de procuror în cursul urmăririi penale, ordonanțele procurorului pronunțate conform art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 urmează regimul juridic al prevederilor art. 339 și 340 din Codul de procedură penală.

17. Într-adevăr, astfel cum arată autorul excepției de neconstituționalitate, plângerea reglementată de dispozițiile art. 340 din Codul de procedură penală poate fi formulată doar împotriva soluțiilor de neurmărire sau de netrimiteră în judecată. Cu privire la acest aspect, Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa, spre exemplu, prin Decizia nr. 183 din 28 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 9 mai 2019, paragrafele 17—26, că stabilirea unor reguli speciale de procedură în cazul soluționării plângerilor împotriva actelor procurorului este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale. Potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, legiuitorul poate institui reguli speciale de procedură, ca modalități de exercitare a drepturilor procedurale, principiul accesului liber la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, însă în formele și modalitățile instituite de lege. Așa fiind, prin instituirea procedurii potrivit căreia ordonanțele procurorului, altele decât cele de clasare, nu pot fi atacate în fața unui judecător nu s-a urmărit restrângerea accesului liber la justiție, ci, exclusiv, instaurarea unui climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21 din Constituție. Reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor proceduri speciale, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

18. În acest context, Curtea a constatat că trebuie distins între plângerea împotriva actelor de urmărire penală și plângerea împotriva soluțiilor de netrimiteră în judecată. Totodată, în cadrul plângerii împotriva actelor de urmărire penală trebuie distins între plângerea îndreptată împotriva actelor organelor de cercetare penală și plângerea împotriva actelor procurorului. Astfel, potrivit art. 336 alin. (1) din Codul de procedură penală, orice persoană poate face plângere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, dacă prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime. În doctrină s-a arătat că norma cuprinde o regulă cu caracter general în ceea ce privește plângerea împotriva actelor de urmărire penală, fie ele ale organului de cercetare penală, fie ale procurorului, instituind dreptul persoanei ale cărei interese legitime sunt vătămate printr-un act de urmărire penală să se plângă cu privire la acesta. Dreptul de a face plângere aparține oricărei persoane, nu doar subiecților procesuali.

19. Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că plângerea împotriva actelor de urmărire penală poate fi formulată oricând în cursul urmăririi penale, legea neinstituind un termen în acest sens. Plângerea împotriva actelor de urmărire penală ale organului de cercetare penală se adresează, potrivit art. 336 alin. (2) din Codul de procedură penală, procurorului care supraveghează activitatea acestuia. Plângerea împotriva actelor de urmărire penală ale procurorului este soluționată, potrivit art. 339 din Codul de procedură penală, de procurorul ierarhic

superior celui care a efectuat actul. Potrivit art. 338 și art. 339 alin. (6) din același act normativ, plângerea trebuie rezolvată în termen de cel mult 20 de zile de la primirea acesteia de către organul competent.

20. Așa fiind, Curtea a constatat că nu poate fi primită critica referitoare la afectarea accesului liber la justiție, deoarece, odată rezolvată de către procuror, în condițiile art. 327 din Codul de procedură penală, cauza penală va putea fi supusă cenzurii judecătorului de cameră preliminară, ocazie cu care partea interesată va putea critica inclusiv acele acte ale procurorului care au fundamentat soluția pronunțată.

21. Prin urmare, Curtea a reținut că, atunci când procurorul va emite rechizitoriul prin care dispune trimiterea în judecată, cauza va ajunge în faza camerei preliminare, fază în care, potrivit art. 342 din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară va verifica legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Atunci când procurorul va emite o ordonanță prin care clasează cauza, aceasta va putea ajunge, de asemenea, la judecătorul de cameră preliminară în fața căruia, în condițiile art. 341 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală, petentul și intimații pot formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale. În sfârșit, atunci când procurorul va emite o ordonanță prin care renunță la urmărirea penală, ordonanța astfel pronunțată va fi verificată sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când a fost întocmită de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior, conform art. 318 alin. (10) din Codul de procedură penală. Ulterior, această ordonanță se transmite, spre confirmare, judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță, iar în fața acestuia persoana care a făcut sesizarea, părțile, suspectul, persoana vătămată ori altă persoană interesată vor putea releva aspecte de legalitate și temeinicie ale soluției pronunțate, conform art. 318 alin. (12), (14) și (15) din Codul de procedură penală.

22. În acest context, Curtea a reținut că art. 21 privind accesul liber la justiție se referă la posibilitatea oricărei persoane de a se adresa direct și nemijlocit instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, nicio lege neputând îngrădi exercitarea acestui drept (Decizia nr. 569 din 15 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008).

23. Or, astfel cum s-a arătat anterior, Curtea a menționat că persoana ale cărei interese legitime sunt vătămate printr-un act de urmărire penală are, după rezolvarea cauzei de către procuror, posibilitatea de a se adresa cu o plângere instanței de judecată în scopul obținerii unui remediu. Așa fiind, rezultă că persoana interesată, pe de-o parte, poate face plângere împotriva actelor de urmărire penală și împotriva soluțiilor de netrimiteră în judecată, iar, pe de altă parte, în condițiile legii, se poate adresa judecătorului de cameră preliminară cu o plângere ce vizează aceleași aspecte. Textul de lege criticat nu contravine nici accesului la justiție și nici dreptului la un proces echitabil. Faptul că ordonanța procurorului de declinare a competenței nu poate fi contestată la instanță în faza de urmărire penală nu aduce atingere art. 21 alin. (1) din Legea fundamentală, întrucât, așa cum a statuat chiar Curtea Constituțională în jurisprudența sa, „posibilitatea formulării plângerii împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta la procurorul ierarhic superior constituie o garanție procesuală, iar rămânerea definitivă a soluției dispuse de procurorul ierarhic superior are ca scop asigurarea celerității soluționării cauzelor penale, nereprezentând un impediment în calea liberului acces la justiție și a dreptului la un recurs efectiv” (a se vedea Decizia nr. 398 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 22 iulie 2015,

paragraful 16). De asemenea, respectarea dreptului la un proces echitabil se apreciază în contextul întregii proceduri judiciare. Or, câtă vreme art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală recunoaște persoanelor vătămate prin soluțiile de neurmărire sau netrimitere în judecată posibilitatea de a le contesta cu plângere la judecătorul de cameră preliminară, în cadrul acestei proceduri petenții vor putea formula critici inclusiv în ceea ce privește eventuala nerespectare de către procuror a dispozițiilor legale privitoare la competența funcțională, materială și după calitatea persoanei, deci vor putea aduce în discuție — în mod implicit — legalitatea ordonanței de declinare.

24. Curtea a mai arătat că în acest sens este și jurisprudența sa constantă cu privire la o critică similară, făcând astfel trimitere la Decizia nr. 677 din 6 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 10 ianuarie 2019, Decizia nr. 610 din 28 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 15 noiembrie 2017, Decizia nr. 478 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 734 din 12 septembrie 2017, și Decizia nr. 486 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 960 din 5 decembrie 2017.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice această jurisprudență, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

26. În ceea ce privește criticile formulate de autorul excepției de neconstituționalitate referitoare la modalitatea de aplicare a prevederilor legale criticate în cauza în care a fost invocată prezenta excepție și la practica Judecătorei Drăgășani în materia analizată, Curtea reține că acestea sunt aspecte ce vizează interpretarea și aplicarea legii, nefiind de competența instanței de contencios constituțional care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

#### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cătălin-Constantin Geană în Dosarul nr. 2.253/223/2017 al Judecătorei Drăgășani și constată că dispozițiile art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Drăgășani și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 martie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,  
**Cristina Teodora Pop**

## ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

### ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

**pentru modificarea și completarea art. 230 și 349 din Legea nr. 95/2006  
privind reforma în domeniul sănătății**

Având în vedere faptul că în prezent Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede că asigurații care optează să beneficieze de unele servicii medicale acordate de furnizorii privați care încheie contracte cu casele de asigurări de sănătate în regim de spitalizare continuă, ambulatoriu clinic de specialitate și ambulatoriu paraclinic pot plăti o contribuție personală pentru a acoperi diferența dintre tarifele serviciilor medicale acordate de furnizorii privați și tarifele suportate din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate,

întrucât serviciile medicale pentru care asigurații plătesc contribuție personală, modalitatea și condițiile acordării acestora, precum și procedura de stabilire a nivelului contribuției personale urmează a fi stabilite prin contractul-cadru, aprobat prin hotărâre a Guvernului,

în considerarea faptului că se impune identificarea pârghiilor necesare acoperirii costurilor reale ale serviciilor medicale, în special pentru segmentul ambulatoriului clinic de specialitate și ambulatoriului paraclinic,

se impune reglementarea de urgență a unui termen sustenabil pentru punerea în aplicare a dispozițiilor art. 230 alin. (2<sup>1</sup>)—(2<sup>3</sup>) din Legea nr. 95/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel încât să poată fi decontate din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate serviciile medicale acordate atât de furnizorii publici, cât și de furnizorii privați, inclusiv cei care furnizează servicii medicale de specialitate în ambulatoriu clinic sau servicii de specialitate pentru specialitățile paraclinice, aflați în relație contractuală cu casele de asigurări de sănătate,

respectându-se dreptul asiguratului de a opta pentru furnizorul de servicii medicale, precum și dreptul acestuia de a beneficia de aceste servicii medicale, în virtutea calității de persoană asigurată în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate.

Ținând cont de faptul că actualele reglementări privind modalitatea de acordare a serviciilor medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate sunt valabile până la data de 30 iunie 2021,

pentru respectarea dreptului persoanelor asigurate de a beneficia de servicii medicale și fără a plăti o contribuție personală, având în vedere faptul că pentru furnizorii privați de servicii medicale spitalicești în regim de spitalizare continuă, care încheie contracte cu casele de asigurări de sănătate, este reglementată posibilitatea încasării unei contribuții personale din partea asiguraților, și pentru a asigura protecția asiguraților față de costurile serviciilor medicale în caz de boală, potrivit principiilor sistemului asigurărilor sociale de sănătate,

luând în considerare că este necesară adoptarea în regim de urgență a unui act normativ de nivel primar care să asigure temeiul juridic pentru punerea în practică a măsurilor propuse,

în considerarea faptului că statul este garant al dreptului la ocrotirea sănătății publice și trebuie să ia măsuri pentru asigurarea acestui drept,

întrucât măsurile care se impun a fi luate nu suportă amânare, consecințele negative ale lipsei intervenției legislative în regim de urgență constând în îngreunarea activității instituțiilor care au ca principal obiectiv protejarea asiguraților față de costurile serviciilor medicale în caz de boală sau accident,

ținând cont de faptul că neluarea acestor măsuri urgente, cu caracter excepțional, ar aduce prejudicii cu efecte pe termen lung asupra sănătății populației,

întrucât aceste elemente vizează un interes public și constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată și impune adoptarea de măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

**Guvernul României** adoptă prezenta ordonanță de urgență.

**Articol unic.** — Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

**1. La articolul 230, alineatele (2<sup>1</sup>) și (2<sup>2</sup>) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„(2<sup>1</sup>) În situația în care asigurații optează să beneficieze de unele servicii medicale la furnizorii privați care încheie contracte cu casele de asigurări de sănătate, în regim de spitalizare continuă, ambulatoriu clinic de specialitate și ambulatoriu paraclinic de specialitate, respectivii furnizori pot solicita acestor asigurați, pe baza consimțământului prealabil exprimat în scris, o contribuție personală pentru a acoperi diferența dintre tariful practicat de furnizor pentru rezolvarea cazului sau, după caz, tarifele serviciilor medicale acordate și tarifele corespondente suportate din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, astfel cum va fi stabilită această diferență prin contractul-cadru, potrivit alin. (2<sup>3</sup>).

(2<sup>2</sup>) Contribuția personală pentru fiecare categorie de serviciu medical prevăzută la alin. (2<sup>1</sup>) este afișată pe pagina de internet și la sediul furnizorilor privați de servicii medicale și se plătește de către asigurați, în mod direct sau printr-o asigurare încheiată în baza unui contract cu o societate de asigurări.”

**2. La articolul 230, după alineatul (2<sup>5</sup>) se introduce un nou alineat, alineatul (2<sup>6</sup>), cu următorul cuprins:**

„(2<sup>6</sup>) Prin excepție de la prevederile alin. (2<sup>5</sup>), prevederile alin. (2<sup>1</sup>)—(2<sup>3</sup>) referitoare la contribuția personală pe care o pot plăti asigurații care optează să beneficieze de unele servicii medicale acordate de furnizorii privați care încheie contracte cu casele de asigurări de sănătate, în ambulatoriu clinic de specialitate și ambulatoriu paraclinic de specialitate, se aplică după 60 de zile de la data intrării în vigoare a legii bugetului de stat pe anul 2022.”

**3. La articolul 349, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Asigurările voluntare de sănătate de tip complementar suportă coplata și contribuția personală datorate de asigurat, în condițiile legii.”

PRIM-MINISTRU  
**FLORIN-VASILE CÎȚU**

Contrasemnează:

p. Viceprim-ministru,

**Elena Tudose,**

secretar de stat

Ministrul sănătății,

**Ioana Mihăilă**

Președintele Casei Naționale

de Asigurări de Sănătate,

**Adrian Gheorghe**

Ministrul finanțelor,

**Alexandru Nazare**

București, 24 iunie 2021.

Nr. 54.

## GUVERNUL ROMÂNIEI

**HOTĂRÂRE**  
**privind numirea domnului Stănculescu Victor-George**  
**în funcția de subprefect al județului Vâlcea**

Având în vedere prevederile art. 250 și ale art. 251 alin. (2), (2<sup>1</sup>) și (2<sup>3</sup>) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,  
în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

**Guvernul României** adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Stănculescu Victor-George se numește în funcția de subprefect al județului Vâlcea.

PRIM-MINISTRU  
**FLORIN-VASILE CÎȚU**

Contrasemnează:  
Ministrul afacerilor interne,  
**Lucian Nicolae Bode**

București, 24 iunie 2021.  
Nr. 675.

## GUVERNUL ROMÂNIEI

**HOTĂRÂRE**  
**privind aprobarea conversiei în acțiuni a obligațiilor bugetare principale**  
**ale Societății „Avioane Craiova” — S.A.**

Având în vedere prevederile art. 1 și 4 din Ordonanța Guvernului nr. 6/2019 privind instituirea unor facilități fiscale, cu modificările și completările ulterioare,  
în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, precum și al art. 264 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

**Guvernul României** adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă conversia în acțiuni a obligațiilor bugetare principale ale Societății „Avioane Craiova” — S.A., operator economic din industria națională de apărare la care statul este acționar majoritar, reprezentând obligații bugetare principale în cuantum de 45.481.306 lei, datorate și neachitate la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, conform Deciziei Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 565 din 7 mai 2020.

Art. 2. — Conversia obligațiilor bugetare principale în acțiuni, prevăzută la art. 1, se realizează cu respectarea dreptului de preferință al acționarilor existenți, în condițiile legii și conform prevederilor actelor constitutive, precum și cu respectarea procedurilor privind ajutorul de stat.

Art. 3. — Acțiunile nou-emise în favoarea statului român în urma conversiei prevăzute la art. 1 sunt administrate de Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului, care înregistrează în evidențele contabile aceste acțiuni.

PRIM-MINISTRU  
**FLORIN-VASILE CÎȚU**

Contrasemnează:  
p. Ministrul economiei, antreprenoriatului și turismului,  
**Daniela Nicolescu,**  
secretar de stat  
Ministrul finanțelor,  
**Alexandru Nazare**

București, 24 iunie 2021.  
Nr. 676.

# ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

## ORDIN

### privind aprobarea unor licențe de concesiune pentru exploatare

Având în vedere art. 13 și art. 21 alin. (1<sup>2</sup>) lit. a) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

**președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale** emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Licența de concesiune pentru exploatare nr. 22.376/2019 privind exploatarea resurselor de apă minerală naturală din perimetrul Lunca Bradului—Pârâul Neamțului, județul Mureș, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea FITOPREST — S.R.L., cu sediul în municipiul Reghin, județul Mureș, cod unic de înregistrare 15020715, în calitate de concesionar.

Art. 2. — Se aprobă Licența de concesiune pentru exploatare nr. 18.173/2015 privind exploatarea resurselor de apă minerală naturală din perimetrul Zizinaș — Izvorul nr. 1 Zizin, județul Brașov, încheiată între Agenția Națională pentru

Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea APEMIN ZIZIN — S.A., cu sediul în comuna Târlungeni, județul Brașov, cod unic de înregistrare 1132468, în calitate de concesionar.

Art. 3. — Se aprobă Licența de concesiune pentru exploatare nr. 6.312/2005 privind exploatarea resurselor de apă minerală naturală din perimetrul Varnița, județul Brașov, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea APEMIN ZIZIN — S.A., cu sediul în comuna Târlungeni, județul Brașov, cod unic de înregistrare 1132468, în calitate de concesionar.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,  
**Daniel Grigoriu-Norocel**

București, 11 iunie 2021.  
Nr. 119.

MINISTERUL ECONOMIEI, ANTREPRENORIATULUI ȘI TURISMULUI

## ORDIN

### privind modificarea Procedurii de implementare a schemei de ajutor de stat prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 224/2020 privind unele măsuri pentru acordarea de sprijin financiar pentru întreprinderile din domeniul turismului, alimentației publice și organizării de evenimente, a căror activitate a fost afectată în contextul pandemiei de COVID-19, aprobată prin Ordinul ministrului economiei, antreprenoriatului și turismului nr. 991/2021

Având în vedere:

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 224/2020 privind unele măsuri pentru acordarea de sprijin financiar pentru întreprinderile din domeniul turismului, alimentației publice și organizării de evenimente, a căror activitate a fost afectată în contextul pandemiei de COVID-19, aprobată prin Legea nr. 160/2021, cu modificările ulterioare;

— Referatul de aprobare nr. 356.132 din 17.06.2021, întocmit de către Direcția generală ajutor de stat, în temeiul art. 10 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 315/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, Antreprenoriatului și Turismului,

**ministrul economiei, antreprenoriatului și turismului** emite următorul ordin:

**Art. I.** — Procedura de implementare a schemei de ajutor de stat prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 224/2020 privind unele măsuri pentru acordarea de sprijin financiar pentru întreprinderile din domeniul turismului, alimentației publice și organizării de evenimente, a căror activitate a fost afectată în contextul pandemiei de COVID-19, aprobată prin Ordinul ministrului economiei, antreprenoriatului

și turismului nr. 991/2021, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr 594 și 594 bis din 14 iunie 2021, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

**1. La punctul 5 subpunctul 5.2, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(3) Aplicația electronică aferentă celei de-a doua etape de înscriere în cadrul Schemei va fi deschisă începând cu ora 10,00 a



primei zile de înscriere, timp de 22 zile calendaristice de la demararea înscrierii, până la ora 20,00 a ultimei zile de înscriere, cu posibilitatea de prelungire a termenului până la epuizarea bugetului.”

**2. Anexa nr. 7 se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.**

**Art. II.** — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul economiei, antreprenoriatului și turismului,  
**Claudiu-Iulius-Gavril Năsui**

București, 24 iunie 2021.  
Nr. 1.019.

*ANEXĂ*  
(Anexa nr. 7 la procedură)

**Anexă la Raportul privind baza de calcul al ajutorului de stat ce se acordă sub forma unor granturi în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 224/2020 privind unele măsuri pentru acordarea de sprijin financiar pentru întreprinderile din domeniul turismului, alimentației publice și organizării de evenimente, a căror activitate a fost afectată în contextul pandemiei de COVID-19 (RAPORT SINTEZĂ)**

1. Date de identificare ale Beneficiarului:

Denumire	
CIF	
Localitate	
Județ	

2. Cifra de afaceri/Volumul de activitate raportat de Beneficiar în situațiile financiare/raportările financiare anuale depuse la organele fiscale competente:

Total cifră de afaceri/Volum de activitate 2019	RON
Total cifră de afaceri/Volum de activitate 2020	RON

3. Baza de calcul al ajutorului de stat acordat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 224/2020, aprobată prin Legea nr. 160/2021, cu modificările ulterioare

1	Cifra de afaceri eligibilă/ Volum de afaceri eligibil 2019*	RON
2	Cifra de afaceri eligibilă/Volum de afaceri eligibil 2020*	RON
3	Baza de calcul conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 224/2020, aprobată prin Legea nr. 160/2021, cu modificările ulterioare (1) – (2)	RON
4	Valoare maximă grant (RON) Baza de calcul (3) x 20%	RON

\* Conform coduri CAEN menționate în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 224/2020, aprobată prin Legea nr. 160/2021.

Data: .....

Beneficiar

Denumire

Auditor/Expert contabil

Denumire

Certificat/Nr. autorizație

Semnătura: L.S. ....

Semnătura: L.S...

# ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE  
COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

## DECIZIA Nr. 8

din 17 mai 2021

Dosar nr. 48/1/2021

Corina-Alina Corbu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale
Georgeta Stegaru	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Eugenia Pușcașiu	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Tăbârcă	— judecător la Secția I civilă
Alina Iuliana Țuca	— judecător la Secția I civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache-Bogdan	— judecător la Secția a II-a civilă
Eugenia Voicheci	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Dorin	— judecător la Secția a II-a civilă
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Claudia Marcela Canacheu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emil Adrian Hancaș	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mona Magdalena Baci	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Francisca Maria Vasile	— judecător la Secția penală
Lavinia Valeria Lefterache	— judecător la Secția penală

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 48/1/2021 este legal constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 34 alin. (3) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (Regulamentul).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror șef al Serviciului judiciar civil, Diana Berlic.

4. La ședința de judecată participă domnul Cristian Balacciu, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 35 din Regulament.

5. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ia în examinare recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța ce formează obiectul Dosarului nr. 48/1/2021.

6. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că au fost depuse la dosar anexele cu hotărârile definitive contradictorii pronunțate de instanțele judecătorești, raportul întocmit de judecătorii-raportori, punctul de vedere al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și o notă la raport cu referire la adresa transmisă de Curtea de Apel București.

7. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului, acordă cuvântul asupra recursului în interesul legii reprezentantului procurorului general.

8. Doamna procuror Diana Berlic apreciază că recursul în interesul legii este inadmisibil. În acest sens, arată că din examinarea hotărârilor judecătorești anexate sesizării rezultă că nu s-a analizat problema de drept disputată, ci completurile care au soluționat conflictele de competență au fost compuse dintr-un singur judecător sau din 2/3 judecători, nefiind expuse considerentele care au stat la baza unei astfel de opțiuni.

În subsidiar, în măsura în care se va aprecia că recursul în interesul legii este admisibil, reprezentantul procurorului general susține că prima orientare jurisprudențială este în spiritul și în litera legii. În argumentarea acestei opinii arată că hotărârea instanței de regulator nu este pronunțată în urma unei judecăți în fond, ci în urma soluționării unui incident procedural. Or, pornind de la această calificare a conflictului de competență, instanța de regulator va judeca în aceeași compunere în care judecă instanțele aflate în conflict. În mod excepțional, întrucât la Înalta Curte de Casație și Justiție completurile de judecată se compun din 3, respectiv din 5 judecători, la această instanță regulatorul de competență trebuie pronunțat în complet compus din 3, respectiv din 5 judecători.

9. Nefiind întrebări pentru reprezentantul procurorului general, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

**I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și obiectul recursului în interesul legii**

10. Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită prin sesizarea formulată de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța cu soluționarea recursului în interesul legii ce vizează următoarea problemă de drept: *Compunerea completului de judecată desemnat să soluționeze conflictul de competență.*

## II. Dispozițiile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție

### II.1. Dispozițiile legale invocate de autorul sesizării

#### 11. Codul de procedură civilă

##### Art. 135. — Soluționarea conflictului de competență

„Art. 135. — (1) Conflictul de competență ivit între două instanțe judecătorești se soluționează de instanța imediat superioară și comună instanțelor aflate în conflict.

(2) Nu se poate crea conflict de competență cu Înalta Curte de Casație și Justiție. Hotărârea de declinare a competenței sau de stabilire a competenței pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție este obligatorie pentru instanța de trimitere.

(3) Conflictul de competență ivit între o instanță judecătorească și un alt organ cu activitate jurisdicțională se rezolvă de instanța judecătorească ierarhic superioară instanței în conflict.

(4) Instanța competentă să judece conflictul va hotărî, în camera de consiliu, fără citirea părților, printr-o hotărâre definitivă.”

##### Art. 136. — Dispoziții speciale

„Art. 136. — (1) Dispozițiile prezentei secțiuni privitoare la excepția de necompetență și la conflictul de competență se aplică prin asemănare și în cazul secțiilor specializate ale aceleiași instanțe judecătorești, care se pronunță prin încheiere.

(2) Conflictul se va soluționa de secția instanței stabilite potrivit art. 135 corespunzătoare secției înaintea căreia s-a ivit conflictul.

(3) Conflictul dintre două secții ale Înaltei Curți de Casație și Justiție se soluționează de Completul de 5 judecători.

(4) Dispozițiile alin. (1)—(3) se aplică în mod corespunzător și în cazul completelor specializate.”

### II.2. Alte dispoziții legale cu incidență în soluționarea sesizării

12. *Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare* (Legea nr. 304/2004)

„Art. 31. — (1) În materie penală, completele de judecată se compun după cum urmează:

a) în cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a Înaltei Curți de Casație și Justiție, completul de judecată este format din 3 judecători;

b) pentru contestațiile împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii de drepturi și libertăți și judecătorii de cameră preliminară de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel, completul de judecată este format din 2 judecători;

c) pentru apelurile împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de curțile de apel și de Curtea Militară de Apel, completul de judecată este format din 3 judecători;

d) pentru contestațiile împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii de drepturi și libertăți și judecătorii de cameră preliminară de la Înalta Curte de Casație și Justiție, completul de judecată este format din 2 judecători;

e) pentru contestațiile împotriva încheierilor pronunțate în cursul judecării în primă instanță de curțile de apel și Curtea Militară de Apel, completul de judecată este format din 3 judecători;

f) pentru contestațiile prevăzute la art. 250<sup>1</sup> alin. (1) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, împotriva încheierilor pronunțate în cursul judecării în apel de curțile de apel și Curtea Militară de Apel, precum și pentru contestațiile prevăzute la art. 250<sup>1</sup> alin. (4) din Legea nr. 135/2010, cu modificările și completările ulterioare, împotriva deciziilor pronunțate în apel de curțile de apel și de Curtea Militară de Apel, completul de judecată este format din 3 judecători;

g) pentru judecarea recursurilor în casație împotriva deciziilor pronunțate în apel de curțile de apel și de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, după admiterea în principiu, completul de judecată este format din 3 judecători;

h) pentru recursurile împotriva încheierilor prin care curțile de apel și Curtea Militară de Apel resping cererile de sesizare a

Curții Constituționale, completul de judecată este format din 3 judecători.

(2) În celelalte materii, completele de judecată se compun din 3 judecători ai aceleiași secții.

(3) Dacă numărul de judecători necesar formării completului de judecată nu se poate asigura, acesta se constituie cu judecători de la celelalte secții, numiți, prin tragere la sorti, de către președintele sau unul dintre cei 2 vicepreședinți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție.”

„Art. 54. — (1) Cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a judecătoriei, tribunalului și curții de apel se judecă în complet format dintr-un judecător, cu excepția cauzelor privind conflictele de muncă și de asigurări sociale. În condițiile prevăzute la art. 23 alin. (1<sup>1</sup>) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, judecătorii stagiați pot asista, în condițiile legii, la ședințele de judecată ale completurilor formate din judecători definitiv.”

(11) Contestațiile formulate împotriva hotărârilor pronunțate în materie penală de către judecătorii și tribunale în cursul judecării în primă instanță, de către judecătorii de drepturi și libertăți și judecătorii de cameră preliminară de la aceste instanțe se soluționează în complet format din 2 judecători. (...)

(2) Apelurile și recursurile se judecă în complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel, (...)

Potrivit articolului unic alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 215/2020 privind adoptarea unor măsuri în materia alcătuirii completurilor de judecată în apel, „Dispozițiile art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, privitoare la judecarea apelurilor în complet format din 3 judecători se aplică apelurilor formulate în procese pornite începând cu data de 1 ianuarie 2023. În procesele pornite începând cu data de 1 ianuarie 2021 și până la data de 31 decembrie 2022 inclusiv, apelurile se judecă în complet format din 2 judecători.”

### III. Orientările jurisprudențiale divergente

13. Autorul sesizării a arătat că problema de drept rezolvată neunitar de instanțele judecătorești vizează compunerea completului de judecată care soluționează conflictul de competență. Această problemă de drept s-a ivit în lipsa unei reglementări exprese în cuprinsul art. 135 din Codul de procedură civilă referitoare la regula de constituire a completului de judecată care pronunță regulatorul de competență. Ca atare, în practica instanțelor judecătorești s-au conturat două orientări jurisprudențiale.

14. În cadrul primei orientări jurisprudențiale s-a apreciat că la stabilirea compunerii completului care soluționează conflictul de competență trebuie avut în vedere stadiul procesual al cauzelor aflate în conflict.

15. Astfel, completul de judecată se compune dintr-un singur membru atunci când conflictul poartă asupra unei cauze aflate în fața primei instanțe și din 2 sau 3 membri dacă conflictul s-a declanșat în instanța de apel sau în instanța de recurs.

16. Conform acestei orientări jurisprudențiale, conflictul de competență reprezintă un incident procedural ivit în cursul judecării unei pricini, astfel că trebuie să se țină seama de stadiul procesual al cauzei pentru care se impune stabilirea competenței și în cadrul căreia s-a ivit acest incident procedural.

17. Prin urmare, compunerea completului care pronunță regulatorul de competență trebuie să se raporteze la stadiul procesual al pricinilor.

18. În sensul primei orientări jurisprudențiale au fost anexate sesizării următoarele hotărâri judecătorești definitive:

— Decizia civilă nr. 294 din 8 octombrie 2015, pronunțată de Curtea de Apel Galați — Secția a II-a civilă;

— Încheierea nr. 3C din 20 martie 2019, deciziile civile nr. 2/C din 4 martie 2020 și nr. 7/C din 21 august 2020, pronunțate de Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă;

— Decizia civilă nr. 340A din 1 martie 2019, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă;

— Decizia civilă nr. 906A din 24 iulie 2020, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă;

— Decizia civilă nr. 32 din 17 decembrie 2018, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal;

— deciziile civile nr. 6 din 10 martie 2020, nr. 8/CC din 7 mai 2020, nr. 10 din 19 mai 2020, nr. 12 din 23 iunie 2020 și încheierile civile nr. 13 din 25 iunie 2020 și nr. 15 din 20 iulie 2020, pronunțate de Curtea de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

19. În sensul primei orientări jurisprudențiale sunt și următoarele hotărâri judecătorești definitive, transmise de Curtea de Apel București:

— deciziile civile nr. 1 din 30 ianuarie 2019, nr. 11 din 30 mai 2019, nr. 27 din 31 octombrie 2019, nr. 29 din 5 decembrie 2019, nr. 8 din 11 mai 2020, nr. 11 din 25 mai 2020, nr. 23/2020 din 5 septembrie 2020 și nr. 6 din 1 februarie 2021, pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal;

— deciziile civile nr. 12 din 29 august 2020, nr. 13/2020 din 3 septembrie 2020 și nr. 14 din 5 septembrie 2020, pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

20. În cadrul celei de-a doua orientări jurisprudențiale s-a apreciat că în compunerea completului care soluționează conflictul de competență intră un singur judecător, independent de stadiul procesual al cauzei în care s-a declanșat conflictul.

21. În susținerea acestei orientări s-a arătat că regulatorul de competență reprezintă o cauză nouă pe rolul instanței competente să îl pronunțe.

22. Cum art. 135 alin. (4) din Codul de procedură civilă prevede că instanța pronunță o hotărâre definitivă, înseamnă că, prin raportare la art. 634 alin. (1) pct. 1 din același act normativ, conform căruia sunt definitive hotărârile care nu sunt supuse apelului și nici recursului, numai un complet de fond poate pronunța o astfel de hotărâre.

23. În sensul celei de-a doua orientări jurisprudențiale au fost anexate sesizării următoarele hotărâri judecătorești definitive:

— sentințele civile nr. 116/CA din 16 august 2018 și nr. 29/2018 din 7 septembrie 2018, pronunțate de Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal;

— sentințele nr. 412/2019 din 7 noiembrie 2019 și nr. 103/2020 din 3 iulie 2020, pronunțate de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal;

— sentințele civile nr. 2/2020 din 8 ianuarie 2020, nr. 4/2020 din 15 ianuarie 2020, nr. 8/2020 din 21 ianuarie 2020, nr. 9/2020 din 21 ianuarie 2020, nr. 11/2020 din 18 februarie 2020 și nr. 15 din 10 martie 2020, pronunțate de Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă;

— sentințele nr. 6/2020 din 23 ianuarie 2020, nr. 10/2020 din 12 februarie 2020 și nr. 12/2020 din 18 februarie 2020, pronunțate de Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă;

— sentințele nr. 4CC din 11 martie 2020 și nr. 9/CC din 27 mai 2020, pronunțate de Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă;

— sentințele nr. 3 din 19 februarie 2020 și nr. 9 din 16 iulie 2020, pronunțate de Curtea de Apel Suceava — Secția I civilă.

#### IV. Jurisprudența Curții Constituționale

24. Prin Decizia nr. 381 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 21 iulie 2014, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată și a constatat că dispozițiile art. 135 alin. (4) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Decizia instanței de contencios constituțional nu cuprinde considerente relevante cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării.

#### V. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

25. La nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție, completurile care soluționează conflictele de competență sunt compuse din 3 judecători, respectiv 5 judecători, indiferent de stadiul procesual al cauzelor aflate în conflict.

26. Nu au fost identificate decizii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în mecanismele de unificare a practicii judiciare cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării.

#### VI. Opinia Colegiului de conducere al Curții de Apel Constanța

27. Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța a apreciat că recursul în interesul legii este admisibil, având în vedere că există practică judiciară neunitară cu privire la problema de drept invocată, astfel cum rezultă din hotărârile judecătorești definitive anexate sesizării, însă nu a expus un punct de vedere propriu cu privire la respectiva problemă de drept.

#### VII. Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

28. Procurorul general a apreciat că recursul în interesul legii este inadmisibil.

29. În acest sens a arătat că din examinarea hotărârilor judecătorești anexate rezultă că nu s-a analizat problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări, ci pur și simplu completul care a soluționat conflictul de competență a fost compus dintr-un singur judecător sau din 2/3 judecători, nefiind expuse considerentele care au stat la baza unei astfel de opțiuni.

30. A susținut că cele două orientări prezentate de autorul sesizării reprezintă, în realitate, considerații teoretice exprimate de instanțele care au răspuns solicitării de a menționa dacă au identificat practică judiciară în materie.

31. Or, în punctul de vedere exprimat de procurorul general se arată că admisibilitatea mecanismului de unificare a jurisprudenței reprezentat de recursul în interesul legii nu poate fi fundamentată pe existența unor opinii divergente exprimate de instanțele de judecată la nivel teoretic.

32. Cu privire la fondul sesizării, procurorul general a apreciat că prima orientare jurisprudențială este în spiritul și în litera legii.

33. În argumentarea acestei opinii a arătat că hotărârea instanței de regulator nu este pronunțată în urma unei judecări în fond, ci în urma soluționării unui incident procedural.

34. De altfel, s-a subliniat faptul că art. 135 din Codul de procedură civilă, care reglementează soluționarea conflictelor de competență, este situat în cuprinsul cap. IV intitulat „Incidente procedurale privitoare la competența instanței” al titlului III din același cod.

35. Referitor la compunerea completului care pronunță regulatorul de competență, în doctrină s-a arătat că trebuie pomit de la faptul că instanța are de soluționat un incident procedural, deci o problemă de drept apărută în cursul judecării, dar care nu poate fi soluționată de instanța înaintea căreia s-a ivit.

36. În consecință, instanța superioară și comună va judeca în aceeași compunere în care judecă instanțele aflate în conflict.

37. În mod excepțional, întrucât la Înalta Curte de Casație și Justiție completurile de judecată se compun întotdeauna din 3 judecători, conform art. 31 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, la această instanță regulatorul de competență trebuie pronunțat în complet compus din 3 judecători.

#### VIII. Opinia judecătorilor-raportori

38. Judecătorii-raportori au apreciat că recursul în interesul legii este admisibil și că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 135 și art. 136 din Codul de procedură civilă, coroborate cu dispozițiile art. 54 din Legea nr. 304/2004, completul de judecată competent să soluționeze conflictul de competență ivit în calea de atac a apelului sau în calea de atac a recursului are compunerea prevăzută de lege pentru stadiul procesual al cauzei în care s-a ivit, cu excepția conflictelor date de lege în competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, care se soluționează în complet de 3 judecători, conform art. 31 alin. (2)

din Legea nr. 304/2004 sau în complet de 5 judecători în cazul prevăzut de art. 136 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

#### IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

##### IX.1. Asupra admisibilității recursului în interesul legii

39. Potrivit art. 514 din Codul de procedură civilă, „Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești”.

40. În cauza de față, Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța, astfel că prima condiție de admisibilitate, legată de calitatea procesuală activă a titularului sesizării, este îndeplinită.

41. În conformitate cu dispozițiile art. 515 din Codul de procedură civilă, „Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecării au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii”.

42. Plecând de la problema de drept enunțată ca fiind diferit dezlegată de instanțele judecătorești, anume aceea a compunerii completurilor de judecată investite cu soluționarea conflictelor de competență, se impun o serie de precizări.

43. Deși în sesizarea de recurs în interesul legii nu se precizează *in terminis*, nu prezintă interes sub aspectul compunerii completurilor situația în care conflictul de competență s-a declanșat în cursul judecării în fond, căci în această situație compunerea completului care pronunță regulatorul de competență nu este disputată, fiind formată dintr-un singur judecător.

44. De asemenea, nu prezintă interes compunerea completului atunci când competența de soluționare a conflictului aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție, care pronunță regulatorul în complet de 3 judecători, potrivit art. 31 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, ori în complet de 5 judecători în situația prevăzută de art. 136 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

45. În consecință, problema compunerii completului de judecată formează obiect de discuție doar atunci când conflictul de competență se declanșează în stadiul procesual al apelului ori al recursului, unele instanțe apreciind că acesta se soluționează de un complet format dintr-un singur judecător, iar altele că se soluționează de un complet format din 2 judecători în apel, respectiv din 3 judecători în recurs.

46. Față de aceste precizări, se constată că memoriul de recurs în interesul legii este însoțit de un număr de 13 hotărâri, plus 11 hotărâri transmise ulterior sesizării de Curtea de Apel București, care îmbrățișează prima orientare jurisprudențială, și de un număr de 17 hotărâri care urmează cea de-a doua orientare jurisprudențială, restul de 16 hotărâri atașate sesizării fiind lipsite de relevanță, întrucât privesc conflictul de competență declanșat în cursul judecării în primă instanță, care nu ridică probleme.

47. În contextul dat, se constată că este îndeplinită și condiția impusă de teza finală a art. 515 din Codul de procedură civilă, referitoare la anexarea hotărârilor care atestă practica judiciară neunitară.

48. Trebuie subliniat că prin punctul de vedere exprimat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a ridicat problema inadmisibilității recursului în interesul legii de față, motivată în esență de faptul că, în realitate, completurilor care au soluționat diferit, din perspectiva compunerii instanței, conflictele de competență nu au realizat o reală interpretare a problemei de drept a compunerii, ci s-au constituit efectiv într-un mod sau altul, iar pretinsele divergențe de interpretare nu sunt decât considerații de ordin teoretic exprimate de instanțele care au răspuns solicitării de a identifica practică judiciară în materie.

49. Acest punct de vedere nu a fost primit. Deși este real că în niciuna dintre hotărârile anexate memoriului de recurs în interesul legii nu există o analiză și o interpretare date *expressis verbis* problematicii supuse dezlegării de față, este indiscutabil că instanțele s-au compus într-un complet cu o anumită configurare după evaluarea naturii juridice a sesizării cu care au fost investite, unele urmând compunerea prevăzută pentru stadiul procesual în care s-a declanșat conflictul, altele apreciind, dimpotrivă, că sunt investite cu soluționarea unei cauze care nu are regimul juridic al căii de atac, ci poate fi considerată distinct ca o judecată în fond.

50. Așadar, lipsa unei deliberări explicite asupra acestei probleme de drept nu are aptitudinea de a conduce la concluzia că această deliberare nu există, ci că, în realitate, la momentul constituirii completului problema de drept era tranșată, deci epuizată sub aspectul interpretării și aplicării dispozițiilor legale apreciate ca incidente.

51. Că aspectul privitor la alcătuirea instanței reprezintă o veritabilă măsură jurisdicțională, adoptată în interpretarea și aplicarea unor dispoziții legale, reiese și din valența pe care legiuitorul i-o dă acestui element al judecării atunci când sancționează încălcarea respectivelor dispoziții legale, *exempli gratia* prin instituirea motivului de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă ori prin instituirea motivului de contestație în anulare prevăzut de art. 503 alin. (2) pct. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă, în ambele cazuri compunerea completului neformând obiectul unei dezlegări exprese a instanței de judecată cu privire la temeiul juridic incident.

52. Față de aceste argumente, nu a fost reținut finele de neprimire invocat de procurorul general, cu atât mai puțin cu cât practica judiciară și considerațiile de ordin teoretic exprimate de curțile de apel conturează o lipsă de unitate vădită în interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale incidente, care reclamă o dezlegare pe calea mecanismului de unificare a recursului în interesul legii.

53. Prin urmare, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că recursul în interesul legii este admisibil.

##### IX.2. Asupra fondului recursului în interesul legii

54. Pentru a se da o dezlegare problemei de drept deduse judecării se impune, cu titlu prealabil, o observație legată de lipsa din sesizare a temeiurilor juridice a căror interpretare și aplicare au generat practica neunitară.

55. Dispozițiile legale apreciate ca relevante de autorul sesizării sunt cele ale art. 135 din Codul de procedură civilă — Soluționarea conflictului de competență și cele ale art. 136 din Codul de procedură civilă — Dispoziții speciale, însă niciunul dintre aceste două articole nu cuprinde dispoziții privitoare la compunerea completului de judecată investit cu soluționarea conflictului de competență.

56. În consecință, dezlegarea problemei de drept în discuție trebuie să se raporteze în mod necesar și la dispozițiile legale referitoare la compunerea completurilor de judecată în materie civilă, cuprinse în art. 54 din Legea nr. 304/2004, dispoziții care privesc compunerea completurilor în cauzele date în competența de primă instanță a judecătorei, a tribunalului și a curții de apel, precum și compunerea completurilor care soluționează apelurile și recursurile.

57. Față de aceste lămuriri, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că este corectă prima orientare jurisprudențială, concretizată în aceea că, atunci când conflictul de competență se declanșează în calea de atac a apelului sau a recursului, compunerea completului care soluționează conflictul va fi cea corespunzătoare stadiului procesual în care conflictul s-a declanșat.

58. În argumentarea acestei concluzii trebuie pornit de la împrejurarea că dispozițiile art. 133—137 din Codul de procedură civilă, care constituie sediul materiei și reglementează regimul juridic al conflictului de competență, sunt cuprinse în cartea I — dispoziții generale, titlul III — competența instanțelor judecătorești, capitolul IV — incidente procedurale privitoare la competența instanței, secțiunea 1 — necompetența și conflictele de competență, iar acest fapt are semnificația juridică a unei calificări legale a conflictului de competență ca reprezentând un incident procedural.

59. O primă consecință legată de calificarea legală dată acestei instituții juridice constă în înlăturarea argumentației instanțelor care s-au raliat celei de-a doua orientări jurisprudențiale și au considerat că sunt investite cu soluționarea unei cauze de sine stătătoare, ce poate fi calificată drept acțiune de fond și poate fi soluționată în complet compus dintr-un singur judecător.

60. Fiind vorba despre un incident al judecării în primă instanță sau al judecării în calea de atac a apelului ori recursului, conflictul de competență, chiar dat în competența de soluționare a instanței imediat superioare și comune conform art. 135 alin. (1) din Codul de procedură civilă, nu poate fi judecat decât în compunerea completului aferentă stadiului procesual în care s-a ivit.

61. Această concluzie poate fi dedusă din conținutul dispozițiilor art. 124 din Codul de procedură civilă, care prevăd următoarele:

„Art. 124. — (1) Instanța competentă să judece cererea principală se va pronunța și asupra apărărilor și excepțiilor, în afara celor care constituie chestiuni prejudiciale și care, potrivit legii, sunt de competența exclusivă a altei instanțe.

(2) Incidentele procedurale sunt soluționate de instanța în fața căreia se invocă, în afară de cazurile în care legea prevede în mod expres altfel.”

62. Principiul care se degajă din această reglementare este acela că judecătorul acțiunii este și judecătorul apărărilor și excepțiilor, afară de cazul în care legea prevede altfel, principiul fiind reluat identic și în privința incidentelor procedurale.

63. Acest principiu este operant și în cazul apărărilor, excepțiilor și incidentelor procedurale ridicate în căile de atac, în considerarea interpretării extensive pe care legea, doctrina și jurisprudența o consacră noțiunii de acțiune civilă, astfel cum este definită de art. 29 din Codul de procedură civilă:

„Art. 29. — Acțiunea civilă este ansamblul mijloacelor procesuale prevăzute de lege pentru protecția dreptului subiectiv pretins de către una dintre părți sau a unei alte situații juridice, precum și pentru asigurarea apărării părților în proces.”

64. În contextul dat, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că niciuna dintre dispozițiile capitolului IV — Incidente procedurale privitoare la competența instanței din Codul de procedură civilă nu prevede că aceste incidente de procedură se

soluționează în completuri cu o compunere diferită, iar unde legea nu distinge, nici interpretul acesteia nu poate să o facă.

65. O atare derogare nu este prevăzută nici în cazul în care legea dă soluționarea incidentelor de procedură în competența altor instanțe, situație în care și în această ipoteză trebuie aplicat, pentru identitate de rațiune, același principiu de drept *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*.

66. Împrejurarea că legiuitorul a prevăzut competența de soluționare a unei alte instanțe decât cea în care fața căreia s-a ivit conflictul nu are aptitudinea de a schimba natura juridică a conflictului, anume aceea de incident procedural; de asemenea, această împrejurare nu are nici aptitudinea de a conduce la concluzia că instanța care pronunță regulatorul de competență trebuie să se compună diferit față de instanțele în fața cărora s-a ivit conflictul, în lipsa unei prevederi exprese în acest sens, prevedere care ar fi fost necesară dacă legiuitorul ar fi dorit să deroge de la regulă, în condițiile în care normele de procedură care vizează alcătuirea instanței sunt norme imperative, a căror nerespectare poate fi invocată și din oficiu.

67. De altfel, apelând la argumente de analogie desprinse din practica neîndoielnic constantă a instanțelor de toate gradele, se cuvine subliniat că, în cazul tuturor incidentelor procedurale și al cererilor incidentale, soluționarea acestora a fost făcută fie de completul în fața căruia s-au invocat, fie de un alt complet în compunerea corespunzătoare stadiului procesual în care s-a aflat pricina.

Fără a realiza o enumerare exhaustivă, pot fi evocate în acest sens: cererile de acordare a ajutorului public judiciar sau a facilităților la plata taxelor judiciare de timbru, cererile de reexaminare a încheierilor de aplicare a amenzilor judiciare, de reexaminare a modului de stabilire a taxei judiciare de timbru, cererile de reexaminare a încheierilor prin care s-au soluționat cererile de acordare a ajutorului public judiciar sau a facilităților la plata taxelor judiciare de timbru, cererile de recuzare sau de abținere, cererile de suspendare a executării etc. În toate aceste situații, compunerea completului este cea corespunzătoare stadiului procesual în care cererea incidentală s-a formulat sau incidentul procedural s-a invocat ori s-a ivit.

68. Pentru aceste considerente, procedând la reformularea întrebării prin completarea temeiurilor juridice, așa cum s-a reținut în precedent, în temeiul dispozițiilor art. 517 din Codul de procedură civilă,

## ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța și, în consecință:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 135 și art. 136 din Codul de procedură civilă, coroborate cu dispozițiile art. 54 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește următoarele:

Completul de judecată competent să soluționeze conflictul de competență ivit în calea de atac a apelului sau în calea de atac a recursului are compunerea prevăzută de lege pentru stadiul procesual al cauzei în care s-a ivit, cu excepția conflictelor date de lege în competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, care se soluționează în complet de 3 judecători, conform art. 31 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, sau în complet de 5 judecători, în cazul prevăzut de art. 136 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17 mai 2021.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE  
**CORINA-ALINA CORBU**

Magistrat-asistent,  
**Cristian Balacciu**

# REPUBLICĂRI

## LEGEA Nr. 248/2015\*

### privind stimularea participării în învățământul preșcolar a copiilor provenind din familii defavorizate

Art. 1. — (1) În scopul stimulării participării în învățământul preșcolar a copiilor din familii defavorizate și al creșterii accesului la educație a acestora, se instituie stimulentele educaționale, sub formă de tichete sociale.

(2) Stimulentele educaționale se acordă în cadrul unui program de interes național, potrivit prevederilor art. 9 alin. (2) și (5) din Legea asistenței sociale nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Finanțarea acordării stimulentei educaționale se face din bugetul de stat prin sume defalcate din taxa pe valoarea adăugată, alocate pentru bugetele locale cu această destinație.

Art. 2. — (1) Stimulentele educaționale se acordă copiilor din familiile care au stabilit dreptul la alocație pentru susținerea familiei acordată în baza Legii nr. 277/2010 privind alocația pentru susținerea familiei, republicată, cu modificările și completările ulterioare\*\*), indiferent dacă familia se află în plata acestui drept sau acesta este suspendat.

(2) Prin excepție de la alin. (1), stimulentele educaționale se acordă și copiilor aflați în îngrijirea persoanei care a fost desemnată de părinte pentru întreținerea copilului, pe perioada absenței părinților, conform art. 104 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă veniturile pe persoană, inclusiv copilul aflat în îngrijire, nu depășesc nivelul maxim de venituri pentru acordarea alocației pentru susținerea familiei.

(3) Stimulentele educaționale se acordă numai pentru copiii înscriși într-o unitate de învățământ preșcolar, conform Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — (1) Stimulentele educaționale se acordă:

a) din oficiu, pentru situația prevăzută la art. 2 alin. (1), după caz, odată cu stabilirea dreptului de alocație pentru susținerea familiei, sau după acordarea acestuia, persoanei care este și titularul alocației pentru susținerea familiei;

b) pe bază de cerere, pentru situația prevăzută la art. 2 alin. (2).

(2) Pentru eficientizarea măsurii de stimulare a accesului în învățământul preșcolar al copiilor provenind din familii defavorizate, stimulentele educaționale se acordă sub forma tichetelor sociale.

(3) Tichetele sociale sunt bonuri de valoare reglementate exclusiv de prevederile prezentei legi și destinate exclusiv acordării stimulentei educaționale în conformitate cu prevederile prezentei legi.

(4) Tichetele sociale se emit numai de către unitățile autorizate de Ministerul Finanțelor, denumite în continuare *unități emitente*. Procedura de emitere și modelul tichetelor sociale se stabilesc prin ordin comun al ministrului finanțelor și al ministrului muncii și protecției sociale.

(5) Unitățile emitente desfășoară această activitate numai în baza autorizației de funcționare, acordată de Ministerul Finanțelor. Autorizația de funcționare se acordă potrivit criteriilor stabilite de către Ministerul Finanțelor, prin ordin al ministrului, astfel încât să se asigure dezvoltarea concurențială a serviciilor prevăzute de prezenta lege.

(6) Unitățile care emit tichete sociale sunt obligate să ia măsurile necesare pentru asigurarea circulației acestora în condiții de siguranță.

Art. 4. — (1) Procedura de acordare a tichetelor sociale se stabilește prin hotărâre a Guvernului\*\*\*), adoptată în termen de 90 de zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Modalitatea de identificare a beneficiarilor se stabilește prin hotărâre a consiliului local, respectiv hotărâri ale consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București.

(3) În vederea asigurării accesului cât mai multor copii defavorizați la stimulentele educaționale, primarul și managerii unităților de învățământ preșcolar dispun efectuarea, la un interval de cel mult 6 luni, de campanii de informare și consiliere a familiilor care îndeplinesc condițiile de eligibilitate, cu privire la importanța înscrierii copiilor la grădiniță și la metodologia de funcționare a legii.

Art. 5. — (1) Acordarea stimulentei educaționale este condiționată de frecvența regulată la grădiniță a copiilor din familiile beneficiare ale stimulentei educaționale prevăzute de prezenta lege.

(2) În sensul prezentei legi, prin *frecvență regulată* se înțelege prezența zilnică a copilului la grădiniță în luna monitorizată, cu excepția absențelor motivate.

(3) Se consideră absențe motivate, ce nu afectează acordarea tichetelor sociale, următoarele cazuri, cu condiția ca acestea să nu depășească 50% din zilele de grădiniță:

a) absențe medicale: motivate, numai dacă părinții aduc scutiri medicale corespunzătoare perioadelor în care au lipsit copiii, la revenirea acestora la grădiniță. În caz excepțional, o singură dată pe an școlar, copiii pot beneficia de tichete sociale și dacă în luna monitorizată au lipsit mai mult de 50% din zilele de grădiniță, din motive medicale;

b) învoiri: copiii pot fi învoiți de către părinți în limita a 3 zile pe lună, cu condiția anunțării cadrelor didactice.

Art. 6. — Valoarea nominală lunară minimă a stimulentei educaționale se raportează la indicatorul social de referință și este de 0,2 ISR, exprimat în lei, pentru fiecare copil înscris la grădiniță, beneficiar al stimulentei educaționale.

Art. 7. — (1) Stimulentele educaționale acordate sub forma tichetelor sociale sunt utilizate pentru achiziționarea produselor alimentare, de igienă, a produselor de îmbrăcăminte și/sau a rechizitelor.

\*) Republicată în temeiul art. VI din Legea nr. 49/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 248/2015 privind stimularea participării în învățământul preșcolar a copiilor provenind din familii defavorizate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 17 aprilie 2020, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 248/2015 privind stimularea participării în învățământul preșcolar a copiilor provenind din familii defavorizate a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 813 din 2 noiembrie 2015, iar ulterior a mai fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 14/2016 pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 248/2015 privind stimularea participării în învățământul preșcolar a copiilor provenind din familii defavorizate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 12 mai 2016, aprobată prin Legea nr. 72/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 273 din 19 aprilie 2017.

\*\*) A se vedea prevederile art. 96 din Legea nr. 196/2016 privind venitul minim de incluziune, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 882 din 3 noiembrie 2016, cu modificările ulterioare.

\*\*\*) A se vedea Hotărârea Guvernului nr. 15/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 248/2015 privind stimularea participării în învățământul preșcolar a copiilor provenind din familii defavorizate și a procedurii de acordare a tichetelor sociale pentru grădiniță, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 25 ianuarie 2016, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Este interzisă utilizarea tichetelor pentru achiziționarea de țigări și/sau băuturi alcoolice ori valorificarea acestora prin transformarea în bani.

(3) În cazul în care se constată una dintre situațiile prevăzute la alin. (2), acordarea stimulentei educaționale încetează, iar sumele utilizate astfel se recuperează de la titularul dreptului.

**Art. 8.** — (1) Stimulentul educațional nu este inclus în veniturile salariale, nu este impozabil, conform Codului fiscal, și nu se urmărește silit decât pentru recuperarea sumelor necuvenite acordate cu același titlu.

(2) Stimulentul educațional nu se ia în calcul la stabilirea unor obligații legale de întreținere și nici la stabilirea veniturilor în baza cărora se acordă beneficii de asistență socială sau alte prestații sociale bazate pe testarea veniturilor.

**Art. 9.** — (1) Prezenta lege intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția art. 4 alin. (1), care intră în vigoare la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) În termen de 90 de zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, Ministerul Muncii și Protecției Sociale și Ministerul Finanțelor elaborează normele metodologice de aplicare a prezentei legi, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului\*).

(3) În termenul prevăzut la alin. (2) se emit ordinul comun\*\* al ministrului finanțelor și al ministrului muncii și protecției sociale prevăzut la art. 3 alin. (4), precum și ordinul\*\*\* ministrului finanțelor prevăzut la art. 3 alin. (5).

**NOTĂ:**

Reproducem mai jos prevederile art. III—V din Legea nr. 49/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 248/2015 privind stimularea participării în învățământul preșcolar a copiilor provenind din familii defavorizate, care nu sunt încorporate în forma republicată a Legii nr. 248/2015 și care se aplică, în continuare, ca dispoziții proprii ale actului modificator:

„**Art. III.** — (1) Pentru copiii care au drepturi stabilite la data intrării în vigoare a prezentei legi\*\*\*\*), stimulentele educaționale,

aprobat în baza prevederilor Legii nr. 248/2015 privind stimularea participării în învățământul preșcolar a copiilor provenind din familii defavorizate, cu modificările ulterioare, se acordă până la finalizarea anului școlar în curs.

(2) După data prevăzută la alin. (1), dreptul la stimulentele educaționale încetează de drept, cu excepția situației în care familia se află în situațiile prevăzute la art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 248/2015, cu modificările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta lege.

**Art. IV.** — În termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei legi se modifică în mod corespunzător:

a) Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 50/2011, cu modificările și completările ulterioare;

b) Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 277/2010 privind alocația pentru susținerea familiei, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 38/2011, cu modificările și completările ulterioare;

c) Normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2011 privind măsurile de protecție socială în perioada sezonului rece, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 920/2011, cu modificările și completările ulterioare;

d) Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 248/2015 privind stimularea participării în învățământul preșcolar a copiilor provenind din familii defavorizate și a procedurii de acordare a tichetelor sociale pentru grădiniță, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 15/2016\*\*\*\*), cu modificările și completările ulterioare.

**Art. V.** — Până la data prevăzută la art. IV, autoritățile administrației publice locale, precum și celelalte instituții cu responsabilități în domeniu au obligația de a lua măsurile administrative necesare aplicării prezentei legi.”

\*) A se vedea Hotărârea Guvernului nr. 15/2016, cu modificările și completările ulterioare.

\*\*) A se vedea Ordinul ministrului finanțelor publice și al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice nr. 125/165/2016 privind aprobarea procedurii de emiteră și a modelului tichetului social pentru grădiniță prevăzute de Legea nr. 248/2015 privind stimularea participării în învățământul preșcolar a copiilor provenind din familii defavorizate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 10 februarie 2016.

\*\*\*) A se vedea Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 124/2016 pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului economiei și finanțelor nr. 2.007/2008 privind aprobarea componenței Comisiei pentru autorizarea operatorilor economici din domenii cu reglementări specifice și a Regulamentului de organizare și funcționare a acestora, precum și a Normelor de organizare, funcționare și control vamal al activității de comercializare a mărfurilor în regim duty-free și/sau duty-free diplomatic și a Criteriilor referitoare la autorizarea funcționării unităților emittente de tichete, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 3 februarie 2016.

\*\*\*\*) Legea nr. 49/2020 a intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 2021.

\*\*\*\*\*) A se vedea Hotărârea Guvernului nr. 391/2021 pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 248/2015 privind stimularea participării în învățământul preșcolar a copiilor provenind din familii defavorizate și a procedurii de acordare a tichetelor sociale pentru grădiniță, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 15/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 9 aprilie 2021.

**EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR**



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329  
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR  
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)  
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:  
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.  
Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,  
e-mail: pierderiact@ramo.ro, concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

